

Vēstures draugiem interese par Ausekļa Limbažu teātri

16. decembrī Ausekļa Limbažu teātrim (ALT) apritēja 133. dzimšanas diena, un Limbažu Galvenā bibliotēka (LGB) tai veltīja nelielu izstādi. Tas pamudināja LGB vēstures draugu kopu uzaicināt uz tikšanos ALT režisori Intu Kalniņu, lai dziļāk iepazītu šī amatierkolektīva dzīvi. Sarunas vadīja LGB Klientu apkalpošanas centra galvenā bibliogrāfe Kristīne Kīne.

– *Limbažu teātri es ienācu 1967. gadā, un mans skolotājs bija Dailonis Vanags, tāpat visi pieredzējušie aktieri, ar kuriem būts kopā un spēlēts. Kopš 1984. gada pati vadu Ausekļa teātri, tātad daudzi gadi aizritējuši manā pārraudzībā. Uz teātra 120. gadskārtu apkopojām tā vēsturi, nu pienācis laiks rakstīt turpinājumu. Ja notikūšo nefiksē, tas pazūd, jo atmiņas ir gaistošas, – tikšanās ievadā pastāstīja režisore un piebilda, ka vairāk runās tieši par pēdējiem 50 gadiem. Viņa klubiņa dalībniekiem dāvināja dažus jau sarakstītās grāmatas eksemplārus, lai dotu iespēju pašiem nopietnāk iedziļināties arī senākos laikos.*

Šoreiz tika kopīgi atsaukti atmiņā dažādi būtiski fakti, piemēram, tas, ka Ausekļa vārdu kolektīvs ieguva patālajā 1969. gadā, bet pirmais starptautiskais amatierēātru festivāls *Spēlesprieks*, ko klubiņa dalībnieki atzina par lielu ieguvumu limbažniekiem, notika 1991. gadā. – *Tolaik festivālu rīkošana bija ļoti populāra, bet līdz šodienai saglabājušies dzīvotspējīgākie, bez mūsējā vēl Valkā, Gulbenē, Rēzeknē un Jelgavnieku «No aktiera dzimst joki».*

Inta Kalniņa (no kreisās) rāda kladi, kurā fiksētas iestudētās izrādes, tajās nodarbinātie aktieri, cik reizi un kur spēlēts, arī nopelnītā naudiņa. Stāstījumā ieklausās LGB darbiniece Kristīne Kīne

Ir interesanti satikties ar dažādiem teātriem un redzēt dažādas izrādes, bet tā organizēšana prasa milzīgu darbu. Reizēm jādodomā – vai tas ir tā vērts? Turklāt mūsu festivāls ir vienīgais, kurā izrāžu apmeklējums ir bez maksas, – uzsvēra režisore. Bet festivāla pozitīvais pienesums papildus visam esot draudzības saites, kas izveidojas ar vieskolektīviem un attīstās tālāk. Tā šogad iecerēts ar izrādi Čarlīja krustmāte doties pretvizītē uz Gruziju.

Klausītāji vēlējās uzzināt, kā režisore izvēlas materiālu iestudējumiem un cik ilgi tie ir aprītē. – *Nav tā, ka jāmeklē luga, kurā spēlē visi. Tas pat grūti izdarāms, jo šobrīd mums ir aptuveni 30 aktieru, senāk bija vēl vairāk. Tādēļ ir lielāki un mazāki sastāvi. Tagad iestudējam „Tās dullās Paulīnas dēļ”, jo ir atbilstoša vecuma kundzītes, kas to var nospēlēt. Ir lugas, kas aprītē bijušas trīs, četras, pat piecus gadus.*

Pēdējā laika jaudīgākais iestudējums ar 27 izrādēm bija «Sievietes, sievietes». Arī «Bezkaunīgie veči». Agrāk amatierēātriem bija skates, bet tagad reizi gadā nosaka Latvijas Gada izrādi. Vispirms izraugās 10 labākās, kas tiek spēlētas Dailes teātrī, kur tās vērtē profesionāli eksperti. «Bezkaunīgie veči» tika kronēti par «Oskara» nominācijai, izņemot vienu reizi, esam tikuši vienmēr. Cik atļauj finanses, piedalāmie arī dažādos ārzemju festivālos, bet pērn pirmoreiz iestudēju izrādi Lietuvā – «Dūdotājus», – pastāstīja I. Kalniņa. Vēl klausītāji uzzināja, kā gadu gaitā mainījusies teātra iekšējā dzīve, attieksme pret darbību tajā un daudz ko citu. Piemēram – kā limbažnieki tika pie savas Teātra mājas. Savās atmiņās dalījās arī klubiņa biedri Imants Šteinbergs un Uldis Bērziņš, kuri paši savulaik bija saistīti ar Limbažu teātri.